

Het eind van de rivier

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*

Bruidenkwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

- Droomwereld*
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats

Thuishaven

- Begraaf het verleden*
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

- Vermoord naakt*
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging

E-booknovelles:

- Bij nacht vermoord*
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.jdrobb.nl

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

Nora Roberts

Het eind van de rivier

Olivia praat liever niet over de dood van haar moeder.
Maar nu is de moordenaar terug.

Eerste druk 2000
Achtste druk 2019

ISBN 978-90-225-8541-2
ISBN 978-94-6023-602-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *River's End*
Oorspronkelijke uitgever: G.P. Putman's Sons
Vertaling: Ineke Wieberdink-Westerweel
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Vivienne Mok/Trevillion Images
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 1999 Nora Roberts
© 2000 voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mam en pap.
Ik ben blij dat jullie mijn ouders zijn.

Het bos is prachtig, donker en diep.
Maar ik moet beloften nakomen,
Nog kilometers lopen voor ik rustig slaap,
Nog kilometers lopen voor ik rustig slaap.

— ROBERT FROST

Proloog

Het monster was er weer. Het rook naar bloed en het klonk angstaanjagend.

Ze kon alleen maar weglopen, maar dit keer rende ze ernaartoe.

Het dichtbegroeide bos dat vroeger haar toevluchtsoord was geweest en waar ze altijd haar heil had gezocht, veranderde in een nachtmerrie. De bomen die boven haar hoofd uittorenden waren niet langer een groots eerbetoon aan de krachten der natuur, maar een levende kooi die haar kon vangen en het gevaar kon verbergen. Het lichtgevende tapijt van mos was een borrelend moeras dat zich aan haar laarzen vastzoog. Ze vloog door de varens, de kletsnatte bladeren in slijmerige flarden achter zich latend, slipte over een rottend stuk hout en vernielde het pas uitgekomen leven dat het koesterde.

Groene schaduwen gleden voor, naast en achter haar. Het leek wel of ze fluisterden: *Livvy, liefje. Ik zal een verhaaltje vertellen.*

Ze snikte van verdriet, uit angst en vanwege het verlies. Het bloed dat nog aan haar vingertoppen kleefde, was ijskoud geworden.

Het regende, een ritmisch getik op het bladerdak en een dun waterstraaltje sijpelde over boombast vol korstmossen. Het werd gretig in de grond opgezogen tot de hele wereld nat en rijp en op de een of andere manier hongerig was.

Ze vergat of ze jager of opgejaagd wild was, ze wist alleen vanuit een diepgevoerd instinct dat ze moest blijven lopen als ze het wilde overleven.

Ze moest hem vinden, anders zou hij haar vinden. En dan zou het op de een of andere manier achter de rug zijn. Ze zou niet als een lafaard eindigen. En als er enig licht in de wereld was, zou ze de man vinden van wie ze hield. Levend.

Ze krulde haar handpalm om het bloed waarvan ze wist dat het van hem afkomstig was en hield het daar als een soort hoopvol teken.

Er kronkelden mistlierten om haar laarzen die ze doorbrak met haar grote,

roekeloze stappen. Haar hart bonkte tegen haar ribben, het bloed klopte fel pulserend in haar slapen en haar vingertoppen.

Ze hoorde het gekraak boven haar, het donderende geluid van iets dat afbrak, en sprong opzij toen een tak, loodzwaar geworden door wind, water en de tijd, voor haar voeten op de grond viel.

Een beetje dood dat nieuw leven betekende.

Ze sloot haar hand om het enige wapen dat ze had en ze wist dat ze desnoods een moord zou plegen om te overleven.

En door het diepgroene licht, achtervolgd door donkerder schaduwen, zag ze het monster zoals ze het zich herinnerde uit haar nachtmerries.

Bedekt met bloed zat het naar haar te kijken.

Olivia

Een eenvoudig kind dat even zijn adem inhoudt
en een en al leven is,
wat weet zo'n kind van de dood af?

— WILLIAM WORDSWORTH

1

Beverly Hills, 1979

Olivia was vier jaar oud toen het monster kwam. Het kroop haar dromen binnen die geen dromen waren en verscheurde met bloederige klauwen haar jeugdige onschuld.

Op een zomeravond toen de maan helder scheen en vol was als een kinderhart en de wind zachtjes naar rozen en jasmijn geurde, sloop het naar binnen om te jagen, te moorden en de kille duisternis en de stank van bloed achter te laten.

Na de komst van het monster was alles anders. Het prachtige huis met al die grote kamers en uitgestrekte glanzende vloeren zou voor altijd zijn huiveringwekkende aanwezigheid en de blinkende weerklank van Olivia's verloren onschuld uitademen.

Haar moeder had gezegd dat er geen monsters bestonden. Dat was alleen maar doen-alsof en haar akelige dromen waren niet meer dan dromen. Maar in de nacht dat ze het monster zag, hoorde en rook, kon haar moeder haar niet vertellen dat het niet echt was.

En er was niemand meer om op haar bed te zitten en haar over haar haren te strijken en mooie verhaaltjes te vertellen tot ze weer in slaap viel.

Haar vader had de beste verhaaltjes verteld, prachtige, vreemde sprookjes over roze giraffen en koeien met twee koppen. Maar hij was ziek geworden en door die ziekte was hij slechte dingen gaan doen en hij praatte op een luide, snelle toon die helemaal niet meer op de stem van pappa leek. Hij moest weggaan. Haar moeder had haar verteld dat hij weg moest gaan tot hij niet meer ziek was. Daarom kon hij alleen maar soms komen, en mamma of tante Jamie of oom David moesten er de hele tijd bij blijven.

Eén keer had ze naar pappa's nieuwe huis aan het strand toe gemogen. Tante Jamie en oom David hadden haar meegenomen en ze had geboeid en opgetogen door het brede raam naar de aanzwellende en weer neerstortende golven gekeken en ze had gezien hoe het water zich eindeloos ver uitstreekte tot het tegen de lucht aanbotste.

Toen wilde pappa haar meenemen naar het strand om te spelen en zandkastelen te bouwen. Alleen met z'n tweeën. Maar haar tante had nee gezegd. Dat mocht niet. Eerst hadden ze er ruzie om gemaakt, op die zachte, sissende toon waarvan volwassenen denken dat kinderen die niet kunnen horen. Maar Olivia had het wel gehoord en ze had bij dat grote raam steeds strakker naar het water zitten staren. En toen de stemmen luider waren geworden, had ze net gedaan alsof ze het *niet* hoorde, want ze kreeg er buikpijn van en een brandend gevoel in haar keel.

En ze wilde *niet* horen hoe pappa en tante Jamie elkaar uitscholden, of hoe oom David met harde stem zei: *Wees voorzichtig, Sam. Wees heel voorzichtig. Hier heb je helemaal niets aan.*

Ten slotte zei tante Jamie dat ze moesten gaan en ze had haar opgetild en naar de auto gebracht. Ze had over de schouder van haar tante heen gezwaaid, maar pappa had niet teruggezwaaid. Hij had alleen maar met gebalde vuisten langs zijn zij staan staren.

Ze had niet meer terug gemogen naar het strandhuis om naar de golven te kijken.

Maar het was daarvoor al begonnen. Weken voor het strandhuis, lang voor het monster kwam.

Het was begonnen na de avond waarop pappa haar kamer was binnengekomen en haar wakker had gemaakt. Hij had op en neer gelopen in haar kamer en in zichzelf lopen fluisteren. Het was een hard geluid, maar toen ze wakker werd in het grote bed met het witkanten baldakijn was ze niet bang. Want het was pappa. Zelfs niet toen het maanlicht door de ramen zijn gezicht verlichtte, en ze een gemene trek op zijn gezicht zag en zijn ogen zo hadden geglansd – hij was immers haar vader.

Haar hart had gebonkt van liefde en opwinding.

Hij had het muziekkdoosje dat op haar dressoir stond opgewonden, het doosje met de blauwe fee van *Pinokkio* erop dat 'When You Wish Upon a Star' speelde.

Ze was rechtop in bed gaan zitten en had slaperig geglimlacht. 'Dag pappa. Kom je me een verhaaltje vertellen?'

'Ik zal je een verhaaltje vertellen.' Hij draaide zijn hoofd om en staarde naar zijn dochter, dat kleine ding met de verwarde blonde haren en grote bruine ogen. Maar alles wat hij zag was zijn eigen woede. 'Ik zal je godverdomme een

verhaaltje vertellen, Livvy liefje. Over een beeldschone hoer die leert te liegen en bedriegen.’

‘Waar woonde die koe, pappa?’

‘Welke koe?’

‘Die beeldschone.’

Toen had hij zich omgedraaid en snauwend zijn lippen opgetrokken. ‘Je luistert niet! Je luistert ook niet naar me, net als zij. Ik zei *hoer*, verdomme!’

Olivia’s maag trok samen toen hij zo schreeuwde en ze kreeg een vreemde metaalachtige smaak in haar mond die ze niet herkende. Het was haar eerste echte kennismaking met angst. ‘Wat is een hoer?’

‘Je moeder is een hoer. Die verdomde moeder van je is een hoer.’ Hij maaide met zijn arm over het dressoir en het muziekdoosje en tientallen kleine snuisterijen vielen met een klap op de grond.

Olivia krulde zich op in bed en begon te huilen.

Hij schreeuwde tegen haar dat het hem speet. *Schei nu uit met huilen!* Hij zou wel een nieuwe muziekdoos voor haar kopen. Toen hij naar haar toe was gekomen om haar op te tillen, had hij vreemd geroken, net zoals een kamer rook na een feest voor volwassenen en voordat Rosa had schoongemaakt.

Toen was mamma binnen komen rennen. Haar haren hingen lang en los op haar rug en haar nachtjapon glansde wit in het maanlicht.

‘Sam, wat doe je in godsnaam? Rustig maar, Livvy liefje, niet huilen. Pappa meent het niet zo, hoor.’

Hij stikte bijna van verontwaardiging toen hij neerkeek op de twee gouden hoofden zo dicht bij elkaar. Het besef dat hij zijn vuisten gebald had en dat hij ermee had willen slaan, dat hij er zelfs naar *snakte* om te slaan, maakte hem bijna weer nuchter. ‘Ik heb tegen haar gezegd dat het me speet.’

Maar toen hij een stap naar voren deed om zich nog een keer te verontschuldigen, schoot het hoofd van zijn vrouw omhoog. In het donker schitterden haar ogen met een intensiteit die aan haat grensde. ‘Blijf bij haar uit de buurt.’ En Olivia moest huilen om de boosaardige klank in de stem van haar moeder.

‘Zeg niet dat ik bij mijn eigen dochter vandaan moet blijven. Ik heb meer dan genoeg van jouw bevelen, Julie.’

‘Je bent weer high. Ik wil niet dat je bij haar in de buurt komt als je gebruikt hebt.’

Daarna hoorde Olivia alleen maar een vreselijk geschreeuw, nog meer donderend geraas en haar moeder die het uitschreeuwde van pijn. Om eraan te ontsnappen kroop ze uit bed en vluchtte de kast in waar ze zich verborg onder haar berg knuffels.

Later hoorde ze dat haar moeder hem buiten de kamer had weten te sluiten en de politie had gebeld op Olivia’s Mickey Mouse-telefoon. Maar die nacht

wist ze alleen dat mamma bij haar in de kast was gekropen, haar stevig had vastgehouden en haar had beloofd dat alles goed zou komen.

Toen was pappa weggegaan.

De herinneringen aan die nacht kwamen in haar dromen naar boven. Als Olivia dan wakker werd, kroop ze uit bed en liep naar de kamer van haar moeder aan het eind van de gang. Alleen om te kijken of ze er was. En om te kijken of pappa misschien was thuisgekomen omdat hij weer helemaal beter was.

Soms logeerden ze in een hotel of in een ander huis. Door het werk van haar moeder moesten ze veel reizen. Nadat haar vader ziek was geworden, ging Olivia altijd met haar mee. Iedereen zei dat haar moeder een ster was, en daar moest Olivia om giechelen. Ze wist best dat sterren kleine lichtjes aan de hemel waren en dat haar moeder hier was.

Haar moeder maakte films en er kwamen heel veel mensen naar haar kijken om te zien hoe ze deed of ze iemand anders was. Pappa maakte ook films en ze wist dat ze elkaar hadden leren kennen terwijl ze allebei deden of ze iemand anders waren. Ze waren verliefd geworden, getrouwd en ze hadden een dochtertje gekregen.

Als Olivia haar vader miste, kon ze altijd in het grote leren boek kijken naar alle foto's van het huwelijk toen haar moeder een prinses was geweest in een lange witte, fonkelende japon en haar vader een prins in zijn zwarte pak.

Er was een grote bruidstaart van zilver en wit en tante Jamie had een blauwe jurk gedragen waardoor ze bijna net zo mooi was geweest als mamma. Olivia verbeeldde zich dat ze ook op die foto's stond. Ze zou een roze jurk hebben gedragen en bloemen in haar haren hebben gehad en ze zou haar ouders glimlachend bij de hand gepakt hebben. Op de foto's glimlachte iedereen en waren alle mensen gelukkig.

Dat voorjaar en die zomer keek Olivia vaak in het grote leren boek.

Op de avond dat het monster kwam, had Olivia geschreeuw gehoord in haar slaap. Ze was erdoor gaan jammeren en woelen. Doe haar geen pijn, had ze gedacht. Doe mijn mamma geen pijn. Toe, alsjeblieft, toe pappa.

Ze was wakker geworden met een schreeuw in haar hoofd en de echo ervan hing nog in de lucht. Ze wilde naar haar moeder.

Ze klauterde uit bed en haar voetjes raakten het tapijt. Ze wreef in haar ogen en liep langzaam door de gang waar het licht gedempt was.

Maar de kamer met het grote blauwe bed en de mooie witte bloemen was leeg. De geur van haar moeder hing er wel, dat was een geruststelling. Op de toilettafel stonden al die betoverende flesjes en potjes. Olivia speelde er een tijdje mee en deed of ze kleurtjes en geurtjes op zichzelf smeerde zoals haar moeder altijd deed.

Op een dag zou zij ook mooi zijn. Net als mamma. Dat zei iedereen. Ze

zong zachtjes terwijl ze zich optutte en poseerde voor de grote spiegel en ze giechelde terwijl ze bedacht hoe ze eruit zou zien met een lange witte jurk aan, net als een prinses.

Na een tijdje kreeg ze er genoeg van en ze begon weer slaperig te worden, dus slofte ze de kamer uit op zoek naar haar moeder.

Toen ze bij de trap kwam, zag ze dat het licht beneden aan was. De voordeur stond open en haar nachtjapon fladderde in de zomeravondwind.

Ze dacht dat er misschien mensen op bezoek waren en wie weet was er wel gebak. Muisstil sloop ze de trap af met haar vingers voor haar mond om niet te giechelen.

En ze hoorde de meeslepende muziek van haar moeders favoriete melodie: *De schone slaapster*.

De grote hal met het hoge gewelfde plafond gaf toegang tot de zitkamer die via enorme glazen schuifpuien uitkwam op de tuinen waar haar moeder zo dol op was. Er was een grote open haard van diepblauwe lazuursteen en vloeren van puur wit marmer. Overal stonden bloemen in kristallen vazen en zilveren bokalen, en lampen in de kleuren van kostbare juwelen.

Maar vanavond lagen de vazen gebroken en versplinterd op de tegels, de prachtige, exotische bloemen waren vertrapt en verwelkt. De glanzende ivoor-kleurige wanden zaten vol rode spetters en de tafels die door de vrolijke huis-houdster Rosa werden geboend tot ze glansden, waren omvergegooid.

Er hing een vreselijke lucht die zich als iets smerigs aan de binnenkant van Olivia's keel leek vast te hechten en ze voelde haar maag in opstand komen.

De muziek zwol aan, een groeiende stroom snikkende violen.

De fonkelende glassplinters lagen als verstrooide diamanten op de grond en ze zag rode vegen op de witte vloer. Zachtjes huilend om haar moeder liep ze de kamer in. Toen zag ze het.

Achter de grote bank lag haar moeder: op haar zij met één hand opzij en gespreide vingers. Haar honingblonde haar was nat van het bloed. Heel veel bloed. De witte nachtjapon die ze had gedragen was er helemaal rood van geworden en hij was bovendien aan flarden.

Ze kon niet schreeuwen, het ging gewoonweg niet. Haar ogen werden groot en puilden bijna uit haar hoofd, haar hart bonste pijnlijk tegen haar ribben en een straaltje urine sijpelde langs haar benen. Maar ze kon geen woord uitbrengen.

Toen keek het monster dat over haar moeder heen gebogen stond op. De handen van het monster waren rood tot aan zijn polsen en er liepen rode vegen over zijn gezicht en kleren. Zijn ogen stonden wild en ze glansden zoals het glas dat op de grond lag te schitteren.

'Livvy,' zei haar vader. 'God, Livvy.'

En terwijl hij overeind kwam, zag ze in zijn hand de flikkering van zilver en rood op een schaar vol bloed.

Ze schreeuwde nog steeds niet. Maar nu rende ze wel weg. Het monster was echt, het monster was gekomen en ze moest zich verstoppen. Ze hoorde een aanhoudende jammerkreet, als het gehuil van een stervend dier in het bos.

Ze liep regelrecht naar haar kast en kroop tussen de knuffels. Daar verstopte ze haar gedachten ook. Ze staaarde nietsziend naar de deur, zoog zachtjes op haar duim en hoorde het monster nauwelijks terwijl het brullend haar naam riep en haar zocht.

Het geluid van de dichtslaande deuren leek wel op een kanonschot. Brullend en schreeuwend daverde het monster door het huis en riep haar naam. Als een wilde stier met bloed aan zijn hoorns.

Olivia zat als een pop tussen andere poppen, en in elkaar gedoken wachtte ze tot haar moeder haar zou komen wekken uit haar akelige droom.

Daar vond Frank Brady haar. Hij had haar gemakkelijk over het hoofd kunnen zien tussen alle beren, honden en mooie poppen. Ze verroerde zich niet en ze gaf geen kik. Haar haren lagen goudblond en glanzend op haar schouders, haar gezicht was bleek en ovaal, en haar enorme amberkleurige ogen onder haar wenkbrauwen leken zo donker als een nertspels.

De ogen van haar moeder, dacht hij grimmig en vol medelijden. Ogen die hij tientallen malen op het witte doek had gezien. Ogen die hij nog geen uur geleden had bestudeerd: gebroken en levenloos.

De ogen van het kind keken hem aan: ze keken dwars door hem heen. Hij herkende de tekenen van een shock, hurkte neer en liet zijn handen op zijn knieën rusten in plaats van ze naar haar uit te strekken.

‘Ik heet Frank,’ zei hij zachtjes terwijl hij haar bleef aankijken. ‘Ik zal je niets doen.’ Hij had eigenlijk zijn collega willen roepen, of iemand van het onderzoeksteam, maar hij was bang dat ze daarvan zou schrikken. ‘Ik ben een politiemann.’ Heel langzaam tilde hij een hand op om op het politie-insigne op zijn borstzakje te wijzen. ‘Weet je wat een politiemann doet, liefje?’

Ze bleef staren, maar hij dacht een beweging in haar ogen te zien. Ze is zich van haar omgeving bewust, zei hij bij zichzelf. Ze kan me horen. ‘Wij zijn er om mensen te helpen. Ik ben hier om voor jou te zorgen. Zijn dat allemaal jouw poppen?’ Hij glimlachte tegen haar en pakte een slappe Kermit de Kikker op. ‘Die ken ik wel. Die is van *Sesamstraat*. Kijk je daarnaar op tv? Mijn baas lijkt precies op Oscar. Maar vertel hem maar niet dat ik dat heb gezegd.’

Toen ze niet reageerde, begon hij over alle figuren uit *Sesamstraat* te praten die hij zich kon herinneren en ondertussen liet hij Kermit op zijn knie springen. Het was hartverscheurend om de blik in haar ogen te zien waarmee ze

hem aankeek, die wijd opengesperde ogen waarin zo'n schrikbarende leegte lag. 'Wil je nu uit de kast komen? Samen met Kermit?' Hij stak zijn hand uit en wachtte.

Ze stak de hare uit als een marionet. Toen het contact eenmaal was gelegd, viel ze huiverend in zijn armen en verborg haar gezicht tegen zijn schouder.

Hij was al tien jaar bij de politie, maar toch raakte dit hem diep.

'Rustig maar, liefje. Het is goed. Het komt goed.' Hij streelde met één hand over haar haren en wiegde haar even.

'Het monster is er,' fluisterde ze.

Frank bleef even zitten, wiegde haar en stond op. 'Hij is nu weg.'

'Heb je hem weggejaagd?'

'Hij is weg.' Hij keek de kamer door, zag een deken en sloeg die om haar heen.

'Ik moest me verstoppen. Hij zocht me. Hij had mamma's schaar. Ik wil naar mamma toe.'

Hij kon alleen maar denken: God. Mijn god.

Toen er geluid in de gang klonk, liet Olivia een laag, klaaglijk gejammer horen en pakte Frank steviger om de hals. Hij mompelde wat tegen haar en klopte op haar rug terwijl ze samen naar de deur liepen.

'Frank, er is... je hebt haar gevonden.' Rechercheur Tracy Harmon keek naar het meisje dat zich aan zijn collega vastklemde en streek door zijn haar. 'De buurvrouw zei dat er een zuster is. Jamie Melbourne. Getrouwd met David Melbourne, van een of ander muziekagentschap. Ze wonen ongeveer een kilometer hiervandaan.'

'Breng ze maar op de hoogte. Liefje, wil je naar je tante Jamie?'

'Is mijn mamma daar?'

'Nee. Maar ik denk dat ze wel zou willen dat je daar naartoe zou gaan.'

'Ik heb slaap.'

'Ga maar slapen, meiske. Doe je ogen maar dicht.'

'Heeft ze iets gezien?' mompelde Tracy.

'Ja.' Frank streek over haar haren toen haar oogleden dichtvielen. 'Ja, ik denk dat ze verdomme veel te veel heeft gezien. We mogen de hemel op onze blote knieën danken dat de schoft te ver heen was om haar te vinden. Bel die zuster op. Laten we het kind daar naartoe zien te krijgen voor de pers er lucht van krijgt.'

Het kwam terug. Het monster kwam terug. Ze zag het door het huis kruipen met het gezicht van haar vader en de schaar van haar moeder. Het bloed droop langs de schaar als een dun, glanzend lint. Met de stem van haar vader fluisterde het telkens weer haar naam.

Livvy, Livvy liefje. Kom toch. Kom toch, dan zal ik je een verhaaltje vertellen.

En de lange scherpe schaar in zijn hand ging snerpend open en dicht terwijl hij naar de kast schuifelde.

‘Nee, pappa! Nee, nee, nee!’

‘Livvy. O liefje, rustig maar. Ik ben er. Tante Jamie is hier.’

‘Laat hem niet komen. Laat hij me niet vinden.’ Jammerend verborg Livvy zich in Jamies armen.

‘Nee hoor. Nee hoor. Ik beloof het.’ Jamie drukte haar gezicht tegen het tengerere halsje van haar nichtje. Ze zaten met zijn tweeën wiegend in het zachte schijnsel van het slaapkamerlampje tot Olivia ophield met trillen. ‘Hier ben je veilig. Daar zorg ik voor.’

Haar wang rustte op Olivia’s hoofd en ze liet haar tranen stromen. Ze mocht nu niet huilen, hoewel er hete, bittere snikken in haar keel opwelden die naar buiten wilden. Het waren stille tranen die langs haar wangen gleden en de haren van het kind vochtig maakten.

Julie. O God, o God, Julie.

Ze had de naam van haar zuster wel kunnen uitschreeuwen. Zich schor kunnen schreeuwen. Maar ze moest aan het kind denken dat nu zwaar van de slaap in haar armen lag.

Julie zou gewild hebben dat haar dochter veilig was. God wist dat ze had geprobeerd haar kind te beschermen.

En nu was Julie dood.

Jamie bleef heen en weer wiegen, nu om zichzelf te kalmeren terwijl Olivia in haar armen sliep. Die prachtige, schitterende vrouw met die ondeugende, schorre lach, die prachtige vrouw met onbegrensde talenten, gestorven op tweeëndertigjarige leeftijd. De twee rechercheurs hadden haar met een grimig gezicht verteld dat ze was vermoord door de man die had beweerd waanzinnig veel van haar te houden.

Nou, Sam Tanner was waanzinnig, dacht Jamie terwijl ze haar vuisten balde. Waanzinnig van jaloezie, drugs en wanhoop. En nu had hij het voorwerp van zijn obsessie vernield.

Maar hij zou nooit, nooit meer de kans krijgen het kind ook maar een haar te krenken.

Jamie legde Olivia voorzichtig terug in bed, streek de dekens glad en liet haar vingertoppen even op het blonde haar rusten. Ze dacht aan de nacht waarin Olivia was geboren, aan de manier waarop Julie tussen de weeën door had gelachen.

Alleen Julie MacBride kon lachen bij een bevalling, bedacht Jamie. En zoals Sam eruit had gezien, onwaarschijnlijk knap en zenuwachtig, zijn blauwe ogen schitterend van opwindning en angst, zijn zwarte haar verward zodat ze het met

haar eigen vingers had gladgestreken om hem te kalmeren.

Toen had hij dat prachtige kleine meisje naar de glazen scheidingswand gebracht en er hadden tranen van liefde en verwondering in zijn ogen gestaan.

Ja, dat herinnerde ze zich en ze wist nog dat ze terwijl ze door het glas naar hem glimlachte, had gedacht dat ze perfect waren. Alle drie, samen, perfect. Perfect voor elkaar.

Zo had het geleken.

Ze liep naar het raam en staaarde niets ziend naar buiten. Julies ster was rijzende geweest en Sam stond al aan de top. Ze hadden elkaar leren kennen tijdens de opnamen van een film, waren hartstochtelijk verliefd geworden en binnen vier maanden getrouwd terwijl de pers enthousiaste verhalen over hen schreef en grijnzend toekeek.

Jamie gaf toe dat ze zich zorgen had gemaakt. Het ging allemaal zo snel, zo typisch Hollywood. Maar Julie had altijd precies geweten wat ze wilde en wat ze wilde was Sam Tanner. Een tijdlang had het en-ze-leefden-nog-lang-en-ge-lukkig geleken op de verhalen die Julie haar dochter bij het naar bed gaan vertelde.

Maar dit sprookje was geëindigd in een nachtmerrie, bedacht Jamie. Terwijl zij een paar straten verderop had liggen slapen, slechts een paar straten verderop, en ze kneep haar ogen dicht terwijl een snik in haar keel omhoog kroop.

De plotselinge lichtflits riep haar met een schok en bonkend hart naar het heden terug. David, besefte ze, en ze keek snel naar het bed om zich ervan te vergewissen dat Olivia vredig sliep. Ze liet het licht gedempt branden en liep snel de kamer uit. Ze kwam de trap af toen de deur openging en haar man binnenkwam.

Hij bleef even staan, een lange man met brede schouders. Zijn donkerbruine haar zat slordig, zijn ogen, een grijsgroene mengeling van kleuren, stonden doodmoe en geschokt. Zijn kracht had haar altijd aangetrokken. Zijn kracht en betrouwbaarheid. Nu zag hij er ziek en ontredderd uit, zijn donkere huid was vaal en er bewoog een spiertje in zijn stevige vierkante kaak.

‘God, Jamie. O, lieve god toch.’ Zijn stem brak en dat maakte het op de een of andere manier erger. ‘Ik snak naar een borrel.’ Hij wendde zich af en liep onvast door de zitkamer.

Ze moest zich aan de leuning vasthouden om zich in evenwicht te houden voor ze weer kon lopen om hem te volgen. ‘David?’

‘Ik moet even tot mezelf komen.’ Zijn handen trilden zichtbaar toen hij de karaf pakte en wat whisky in een laag glas schonk. Hij leunde met zijn ene hand op het hout, pakte het glas met de andere op en dronk het leeg alsof het een medicijn was. ‘Jezus, God, als je eens wist wat hij met haar heeft gedaan.’

‘O David.’ Haar zelfbeheersing was verdwenen. De zelfbeheersing waartoe

ze zichzelf had gedwongen vanaf het ogenblik dat de politie aan de deur was gekomen, liet het afweten. Ze zonk krampachtig snikkend en schokkend op de vloer.

‘Sorry, sorry.’ Hij liep snel naar haar toe en trok haar tegen zich aan. ‘O Jamie, ik vind het zo verschrikkelijk.’

Ze bleven op de vloer van die mooie kamer zitten terwijl de lucht buiten een parelmoerachtige kleur kreeg in de ochtendschemering. Ze huilde hard en schokkend en hij was verbaasd dat haar botten niet braken, zo heftig was het.

Het snikken ging over in een zachtjes kreunen van haar zusters naam, daarna was het stil.

‘Ik zal je naar boven brengen. Je moet even gaan liggen.’

‘Nee, nee, nee.’ De tranen hadden geholpen. Jamie hield zich voor dat ze hadden geholpen hoewel ze er een leeg en pijnlijk gevoel aan had overgehouden. ‘Misschien wordt Livvy wakker. Ze heeft me nodig. Het gaat wel weer. Het moet wel.’

Ze leunde achterover en veegde met haar handen over haar gezicht om het af te drogen. Haar hoofd klopte of het een open wond was, haar buik was een en al kramp. Maar ze stond toch op. ‘Je moet het me vertellen. Je moet me alles vertellen.’ Toen hij zijn hoofd schudde, hief ze haar kin omhoog. ‘Ik moet het weten, David.’

Hij aarzelde. Ze zag er zo moe uit, zo bleek en broos. Julie was lang en slank geweest, Jamie was klein en tener. Ze hadden beiden een broze uitstraling gehad waarvan hij wist dat die bedrieglijk was. Hij had er vaak grapjes over gemaakt en gezegd dat de zusjes MacBride taaie meiden waren, geboren en getogen om bergen te beklimmen en door bossen te struinen.

‘Laten we wat koffiezetten. Dan zal ik je alles vertellen wat ik weet.’

Jamie had net als haar zuster geweigerd personeel bij haar in huis te laten wonen. Het was haar huis en God wist dat ze haar privacy niet opgaf. Het meisje voor overdag zou pas over twee uur komen, dus zette ze zelf koffie terwijl David bij het aanrecht stond en naar buiten staarde.

Ze zeiden niets. Ze dacht aan de taken die die dag op haar wachtten. Het telefoontje naar haar ouders zou het ergst zijn en ze bereidde zich er al op voor. De begrafenis zou geregeld moeten worden – zorgvuldig om zo veel mogelijk waardigheid en privacy te waarborgen. De pers zou ervan genieten. Ze zou ervoor zorgen dat de tv uit bleef zolang Olivia in huis was.

Ze zette twee kopjes koffie op het aanrecht en ging zitten. ‘Vertel.’

‘Er is niet veel meer dan wat rechercheur Brady ons al heeft verteld,’ begon David. ‘De toegang was niet geforceerd. Ze heeft hem zelf binnengelaten. Ze was, eh, klaar om naar bed te gaan, maar ze had nog niet in bed gelegen. Het leek erop dat ze in de zitkamer bezig was geweest met krantenknipsels. Je weet

dat ze je ouders altijd krantenknipsels stuurde.’

Hij wreef met zijn handen over zijn gezicht en pakte toen zijn kopje koffie. ‘Ze moeten ruzie gekregen hebben. Daar wees alles op. Hij is haar met de schaar te lijf gegaan.’ Er verscheen afschuw in zijn ogen. ‘Jamie, hij moet zijn verstand verloren hebben.’

Zijn blikken ontmoetten de hare en ze bleven elkaar aankijken. Toen hij haar hand wilde beetpakken, krulde ze haar vingers stevig om de zijne. ‘Heeft hij – was het vlug voorbij?’

‘Ik weet het niet – ik heb nog nooit zo iets gezien – hij is buiten zinnen geraakt.’ Hij deed even zijn ogen dicht. Ze zou het toch te horen krijgen. Er zouden lekken zijn, de media zouden vol waarheden en leugens staan. ‘Jamie, ze is... hij heeft haar herhaaldelijk gestoken en haar uiteindelijk de keel doorgesneden.’

Alle kleur trok uit haar gezicht weg, maar haar hand bleef stevig in de zijne liggen. ‘Ze heeft zich verzet. Ze moet zich verzet hebben. En hem verwond hebben.’

‘Ik weet het niet. Er wordt een lijkschouwing gedaan. Daarna weten we meer. Ze denken dat Olivia iets heeft gezien, en zich toen voor hem heeft verstoppt.’ Hij dronk koffie in de vage hoop dat het zijn nerveuze maag zou kalmeren. ‘Ze willen met haar praten.’

‘Dat kunnen ze haar niet aandoen.’ Dit keer deinsde ze terug en rukte haar hand los. ‘Het is een kind, David. Ik laat hen haar dat niet aandoen. Ze weten dat hij het heeft gedaan,’ zei ze fel en met kwaadaardige bitterheid. ‘Ik laat het kind van mijn zuster niet door de politie ondervragen.’

David zuchtte diep. ‘Hij beweert dat hij Julie zo heeft gevonden. Dat hij binnenkwam en haar al dood aantrof.’

‘De leugenaar.’ Haar ogen stonden hard en hartstochtelijk, en schoten vuur. De kleur keerde terug in haar gezicht. ‘Die smerige moordenaar. Ik wil de doodstraf voor hem. Ik zou hem zelf kunnen vermoorden. Hij heeft haar leven het afgelopen jaar tot een hel gemaakt en nu heeft hij haar vermoord. Branden in de hel is nog te goed voor hem.’

Ze draaide zich snel om, ze wilde ergens op slaan, iets aan stukken trekken. Toen zag ze Olivia die haar met wijd opengesperde ogen vanaf de drempel aanstaarde en ze bleef staan.

‘Livvy.’

‘Waar is mamma?’ Haar onderlip trilde. ‘Ik wil naar mamma toe.’

‘Livvy.’ Terwijl haar woede in verdriet overging en haar verdriet in hulpeloosheid, bukte Jamie zich en tilde haar op.

‘Het monster is gekomen en het heeft mamma pijn gedaan. Is ze nu weer beter?’

Over het hoofd van het kind keek Jamie haar man wanhopig aan. Hij stak een hand uit en ze liep naar hem toe zodat ze met zijn drieën tegen elkaar aan stonden.

‘Je moeder moest weg, Livvy.’ Jamie deed haar ogen dicht terwijl ze Olivia’s hoofd kustte. ‘Ze wilde niet weg, maar ze moest.’

‘Komt ze gauw terug?’

Het trilde heftig in Jamies borst, als een golf die op een rots kapotsloeg. ‘Nee liefje. Ze komt niet terug.’

‘Ze komt altijd terug.’

‘Dit keer kan ze niet terugkomen. Ze moest naar de hemel om een engel te worden.’

Olivia wreef met haar knokkels in haar ogen. ‘Zoals in een film?’

Jamie ging zitten toen haar benen begonnen te trillen en ze wiegde het kind van haar zuster. ‘Nee schat, dit keer niet zoals in een film.’

‘Het monster heeft haar pijn gedaan en ik ben weggerend. En nu komt ze niet terug. Dus is ze boos op me.’

‘Nee, nee, Livvy.’ Jamie bad dat ze de juiste woorden zou vinden, leunde achterover en nam Olivia’s gezicht tussen haar handen. ‘Ze wilde juist dat jij zou wegrennen. Ze wilde juist dat jij een verstandig meisje zou zijn en zou wegrennen en je verstoppen. Om veilig te zijn. Dat wilde ze het allerliefst. Als je dat niet had gedaan, zou ze heel verdrietig zijn geweest.’

‘Dan komt ze morgen terug.’ Morgen was het enige in Olivia’s begrip dat ze kende voor denkbeelden zoals later, een andere keer, of binnenkort.

‘Livvy.’ David knikte zijn vrouw toe en tilde het kind op zijn schoot. Het was een hele opluchting toen ze haar hoofd tegen zijn borst legde en zuchtte. ‘Ze kan niet terugkomen, maar ze zal vanuit de hemel naar je kijken.’

‘Ik wil niet dat ze in de hemel is.’ Ze begon nu zachtjes met snuffende snikjes te huilen. ‘Ik wil naar huis, naar mamma toe.’

Toen Jamie haar handen naar haar uitstreekte, schudde David zijn hoofd. ‘Laat haar maar uithuilen,’ mompelde hij.

Jamie kneep haar lippen stijf op elkaar en knikte. Toen stond ze op en ging naar haar slaapkamer om haar ouders te bellen.